

osad (na obszarze b. zaboru pruskiego także obszarów dworskich) oraz odnośnych powiatowych związków komunalnych z jednej strony, tudzież na rzecz izb handlowych, szkół i innych publicznych związków niepaństwowych z drugiej strony — jest ograniczony według następujących relacji z zastrzeżeniem, iż wpływy z miast niewydzielonych z powiatowych związków komunalnych, zarachowuje się wyłącznie na rzecz odnośnych związków komunalnych, izb handlowych, szkół i innych publicznych związków niepaństwowych (a zatem z wyłączeniem gmin miejskich i wiejskich) a mianowicie:

A. Na rzecz gmin wiejskich (osad, obszarów dworskich) i powiatowych ciał samorządnych łącznie.

- a) najwyżej 200% od przedsiębiorstw zajmujących się wyszynkiem alkoholu,
- b) najwyżej 100% od wszystkich innych przedsiębiorstw handlowych i od handlu jarmarczanego,
- c) najwyżej 75% od przedsiębiorstw przemysłowych, żeglugowych i osobistych zajęć przemysłowych.

Gminy wiejskie jednak na obszarze b. zaboru rosyjskiego z uwagi na art. 83 dotychczas obowiązującej rosyjskiej ustawy (ukazu) o urządzeniu gmin wiejskich z dnia 2 marca (19 luty) 1864 r. (Dz. Praw № 187, T. 62), wedle którego zasadniczo wydatki na płace wójtom gmin, ławnikom i pisarzom wyznaczone oraz inne potrzeby zarządu gminnego rozkłada zebranie gminy pomiędzy właścicieli nieruchomości ziemskich w obrębie gminy, oraz z uwagi na postanowienia obowiązującego jeszcze rozporządzenia Komisarza Generalnego ziem wschodnich z dnia 21 listopada 1919 roku w przedmiocie skarbowości gmin wiejskich na tak zwanych kresach wschodnich (Dz. Urz. Z. C. Z. W. № 40, poz. 435) nie przewidującego dodatków komunalnych do świadczeń przemysłowych narazie nie będą mogły korzystać z dodatków do zasadniczego podatku przemysłowego.

B. Na rzecz izb handlowych, szkół i innych publicznych związków niepaństwowych łącznie — najwyżej 25%.

Izby handlowe (i przemysłowe) narazie istnieją tylko na obszarach Małopolski i b. zaboru pruskiego. Do udziału w 25% dodatku uprawnione są tylko takie szkoły, które stanowią odrębną osobowość o charakterze publiczno-prawnym, albo są utrzymywane przez niepaństwowe związki o charakterze publiczno-prawnym, jednak z wykluczeniem: a) gmin miejskich, b) gmin wiejskich (osad) i powiatowych związków samorządnych, oraz c) izb handlowych, te bowiem trzy rodzaje ciał samorządnych korzystają z funduszy, przewidzianych w art. 17, a to pod 1 dla gmin miejskich (a) pod 2 A. dla gmin wiejskich (osad) i powiatowych ciał samorządnych (b) i pod 2 B. dla izb handlowych (c).

Do art. 17, część ostatnia.

§ 5. Wszelkie przepisy o bezpośrednim opodatkowaniu przemysłu i handlu oraz osobistych zajęć przemysłowych na rzecz gmin miejskich, gmin

wiejskich (osad), powiatowych związków komunalnych, izb handlowych, szkół i innych publicznych związków niepaństwowych, o ile są sprzeczne z postanowieniami art. 17, — straciły moc obowiązującą z dniem wejścia w życie ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. r. 1922, № 2, poz. 7) t. j. z dniem 14 stycznia 1922 r. (art. 35). Przepis ten odnosi się w szczególności także do t. zw. statutów podatkowych miast, gmin wiejskich i powiatowych związków samorządnych (sejmików powiatowych), o ile obciążają one bezpośrednio przemysł, handel i osobiste zajęcia przemysłowe bądź to na zasadach odmiennych od zasad wyrażonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1921 r. o zasileniu finansów miejskich (Dz. U. R. P. r. 1922, № 2 poz. 6) i w art. 17 ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. o ujednostajnieniu na obszarze b. zaboru rosyjskiego ustaw i rozporządzeń o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. № 66, poz. 437) na cały obszar Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. r. 1922, № 2 poz. 7), albo przewidują stawki przekraczające normy art. 17 ostatniej z wyżej powołanych ustaw.

§ 6. Dodatki do zasadniczego państwowego podatku przemysłowego na rzecz niepaństwowych związków samorządnych pobierają państwowe kasy skarbowe jednocześnie z opłatą na rzecz Skarbu Państwa, — wypłacają zaś z sum pobranych uprawnionym związkom samorządnym tylko kwoty, prawidłowo obliczone na zasadzie statutów podatkowych (uchwał odnośnych reprezentacji) przez właściwą władzę nadzorczą zatwierdzonych, a na odnośny rok budżetowy obowiązujących.

Minister Skarbu:
Michalski

293.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 20 kwietnia 1922 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o dalszem podwyższeniu niektórych opłat probierczych.

Na mocy art. 1, 2 i 4 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r., o upoważnieniu Ministra Przemysłu i Handlu do wydawania zarządzeń w zakresie nadzoru nad przemysłem złotniczym i handlem wyrobami złotniczymi oraz organizacji urzędów probierczych na obszarach b. zaborów austriackiego i rosyjskiego (Dz. U. R. P. № 70 poz. 470) zarządza się co następuje:

§ 1. Paragraf 2 ustęp drugi rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dn. 9 grudnia 1921 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie podwyższenia opłat probierczych. (Dz. U.

R. P. № 108 poz. 790)—otrzymuje brzmienie następujące:

„Za czynności, nie połączone ze stemplowaniem, urzędy pobierają następujące opłaty:

1) za każdą próbę złota	200 mk.
2) „ „ „ srebra drogą ogniową	60 „
3) „ „ „ „ „ moką	400 „
4) „ „ „ stopu złota i srebra drogą ogniową	260 „
5) za topienie złota i srebra do 100 gr.	200 „
6) za każde następne 100 gr.	100 „

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu:
Stefan Ossowski

Minister Skarbu:
Michalski

294.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Skarbu

z dnia 29 kwietnia 1922 r.

celem wykonania ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. o zasileniu finansów miejskich i o karach nakładanych przez gminy miejskie za fałszywe zeznania podatkowe na obszarach b. zaboru rosyjskiego i austriackiego (Dz. U. R. P. z 1922 r. № 2, poz. 6).

Na mocy art. 31 ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. z 1922 r. № 2, poz. 6) zarządza się co następuje:

I. Przekazanie gminom miejskim części wpływów z państwowego podatku dochodowego i przyjęcia anuitetów od długów miasta, zaciągniętych na pokrycie wydatków poniesionych w zastępstwie Państwa.

§ 1.

Do art. 1 ustawy.

Miastami i miasteczkami w b. zaborze rosyjskim są w rozumieniu ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. z r. 1922 № 2, poz. 6) w b. Królestwie Polskiem miasta rządzące się dekretem o samorządzie miejskim z dnia 4 lutego 1919 roku (D. P. P. P. № 13, poz. 140) a na ziemiach przyłączonych do obszaru Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie traktatu pokoju między Polską a Rosją i Ukrainą, podpisanego w Rydze dnia 18 marca 1921 r., ratyfikowanego ustawą z dnia 15 kwietnia 1921 r. (Dz. U. R. P. № 49, poz. 299) miasta i miasteczka rządzące się rozporządzeniem Komisarza Ge-

neralnego Ziem Wschodnich o tymczasowej ustawie miejskiej z dnia 27 czerwca 1919 r. (Dz. Urzędowy Zarz. Cyw. Ziem Wschodnich № 7, poz. 46)—i miasta rządzące się rozporządzeniem tegoż Komisarza o ustawie miejskiej z dnia 14 sierpnia 1919 r. (Dz. Urzęd. Zarz. Cyw. Ziem Wschodnich № 12, poz. 99). W miastach i miasteczkach położonych na wyżej wymienionych ziemiach, przyłączonych do Rzeczypospolitej, w których nie istnieją jeszcze rady miejskie. Funkcje poruczone radom miejskim ustawą i niniejszym rozporządzeniem, wykonywać będą magistraty do czasu ukonstytuowania rad miejskich.

Ustawa nie ma zastosowania do gmin miejskich na obszarze Śląska Cieszyńskiego, Spisza i Orawy.

Uprawnioną do określenia w art. 1 ustawy udziału we wpływie podatku dochodowego jest ta gmina miejska, w której podatek ten jest przypisany osobom fizycznym (spadkom wakującym) i prawnym z tytułu siedziby, miejsca zamieszkania, miejsca pobytu lub miejsca położenia podległych podatkowi źródeł dochodu względnie większej części lub głównego źródła dochodu w tejże gminie (art. 29 ustawy z dnia 16 lipca 1920 roku, Dz. U. R. P. № 82, poz. 550).

Podstawą do obliczenia udziału danej gminy miejskiej jest wpływ z podatku wymierzonego od całego dochodu wspomnianych osób bez względu na miejsce położenia poszczególnych źródeł dochodu.

Wpływ z państwowego podatku dochodowego obejmuje także wpływ z odsetek zwłoki i kar za zwłokę w razie zapłaty podatku po terminie płatności.

Przypadającą miastom część wpływu podatku dochodowego, odsetek zwłoki i kar za zwłokę oblicza urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych (administracja podatków) a asygnacje na obliczenie sumy wystawia izba skarbową w ciągu miesiąca po upływie kwartału kalendarzowego, w którym wpłaty nastąpiły, na podstawie wykazu dostarczonego przez właściwy urząd skarbowy; wypłaty zarachowuje się w budżecie Ministerstwa Skarbu, dział 5 § 2a, udział miast w wpływach z podatku dochodowego.

Jeżeli wskutek wniesionego odwołania państwowego podatku dochodowego ulegnie zmniejszeniu i w związku z tem zostanie zwróconą płatnikowi nadwyżka sumy uiszczonej ponad ustaloną ostatecznie należność podatkową, w takim razie kwota z tego tytułu nadpłaconą miastu zostanie potrącona z najbliższych wypłat miastu przypadających.

§ 2.

Do art. 2 ustawy.

Jako wydatki poniesione przez miasto (miasteczko) w zastępstwie Państwa, na pokrycie których miasto zaciągnęło długi, należy uważać:

1) wydatki wypływające ze stanu wojennego jako to: z ciężaru kwaterunkowego, za dostawy nakazane, za wykonanie robót nakazanych, o ile przez nie wartość majątku miejskiego nie wzrosła, na leczenie i transport jeńców, więźniów, uchodźców, na zapomogi dla rodzin rezerwistów, na płace, pensje emerytalne i zasiłki dla urzędników i robotników państwowych oraz ich rodzin, na zapomogi dla uchodźców i t. p.;